

RELIGIOSITAT I FE CRISTIANA

CONFERENCIA DE MN. JOSEP Mª ROVIRA BELLOSO. CONTINUACIÓ AL NÚMERO DE LA SETMANA PASSADA

El Déu que esperem el gus - tem ja, d'alguna manera, ara. Ja no és creure en alguna cosa i acabar adorant falsos déus. L'obertura queda orientada vers el Déu i Para de J.C., origen i terme de tot el que fem, de tot el que som. La fe, podríem definir d'acord amb Hobreus 11:1, és la penyora segura d'aquells bens que esperem, ja no és una simple obertura: la fe a la religió popular - la potencia, la purifica. És la prova convincent que hi ha realitats que encara no veiem, és com la llavor de la possessió total de Déu (fent referència als resums de la catequesi, aquella comunió total que esperem, aquell desig de felicitat total...).

En el futur esperem veure Déu, que la convivència humana s'aclareixi en la llum de Déu; i, ara, tot això, comencem a tenir-ho. La fe és la llavor segura del Déu que esperem, i això és de St. Joan "estimats, teniu la llavor de Déu en el vostre interior". Hem canviat la paraula OBERTURA per la d'ANTICIPACIÓ del que esperem. El nostre cor esta obert a la utopia de Déu: el Regne dels Cels, amagat -com dieu- en la vida de família, en l'abnegació, en la vida de solidaritat...

El sentit religiós de l'home no s'acaba, en quan és obertura.

Schleiermacher, teòleg de l'epoca romàntica, home que ha tingut molta importància en el protestantisme, promotor de la religió del sentiment, diu: "la religió és el sentiment d'absoluta dependència davant un Absolut" davant el déu terrible no tens res més que callar, adorar, tenir terror sagrat. .. Per a mi no és aquesta absoluta dependència davant un

absolut terrible: la pell de gallina no és encara el sentiment religiós. Ho és trobar-se un mateix en comunió, experimentada amb el món i amb la gent, acompanyada per l'Absolut: que pren sentit per la presència de Déu.

Els dos fruits de la religió són:

-trobar-se un mateix, i -la tendència a la comunió perfecta, és el tipus de religió que casa amb la fe. La del terror hi xoca.

La comunió compartida -fent referència a la catequesi - és aquesta plenitud, l'estimació familiar, el compartir la felicitat, l'alegria, les petites coses... estem esperant aquesta comunió acompanyada. Estem posant les bases per a un sentiment religiós vertader, que pugui ésser transcendit i potenciat per la fe.

Com allò que es religiós, àdhuc pre-religiós, ens ajuda a ser cristians? Lo específicament cristià va a cavall d'allò que és humà, pre-religiós, religiós, és com la sal diluïda en l'experiència humana.

RELIGIOSITAT i FE CRISTIANA és, potser, com allò que sentíem quan erem petits i que da transcendit pel que ara som com adults. Però, d'alguna manera, aquella forma de ser de quan erem petits ha conduit a que fossim grans. Això em fa entendre el que anoteu com:

-el desig de felicitat, em sembla una de les coses típiques d'un cert sentit religiós: l'amargat total li serà molt difícil de tenir predisposició pre-religiosa. Podria se, però, que aquest desig estés mal orientat i ens limitessim a "jo el que desitjo és que no em falti res": això ja no és obertu-

ra al futur, sinó desig de felicitat individual. És aquí on la fe purifica: ha de cremar i eixamplar. La fe redreça la religió: els nen -per exemple- han d'ésser educats, no per ésser felices de qualsevol manera, sinó per ser-ho en la solidaritat, en el servei, en l'amor compartit.

- Un altre valor pre-religiós: l'alegria -fent referència al comentari d'un dels grups que deia: "persones que estan sempre contentes, malgrat passin penes mai no perden l'alegria, i això ha servit per enfortir la fe dels altres- aquesta actitud que implica l'esperança, avui dia en que tothom es deprimeix, és un típic element pre-religiós transcendit per la fe, en forma d'esperança, d'alegria malgrat tot.

- Un altre valor, la contemplació (de la que ja us vaig parlar l'any passat, de tot el que queda resumit més o menys a "Granollers C.C. ho tornaria a dir i més). La religió és aquell trobar-se a un mateix en un sentiment de comunió amb el altre i amb Déu. I això és la contemplació. Trobar-se en el silenci per a retrobar-se amb el món. L'oració de petició presidida per la voluntat universal salvífica de Déu. Ja no la dicta el desig de felicitat individual.

En els resums dels grups ha trobat la necessitat d'imatges concretes de Déu i hi és molt d'acord. Necessitat d'imatges del que és esperar sol i pregant. Del que és la soledat plena davant la soledat buida en que ens troben avui: plena de l'amor als altres i a Déu. Imatges d'amor entre els joves i grans, la família. De la solidaritat: quan un mossen de Cornella ens explicava (continúa a la pàgina 13)

Granoll. C.C.-5